

BECKETT “ACI ÇEKİYORUM, O HALDE VARIM

Tamer AYDIN

*Süleyman Demirel Üniversitesi, Güzel Sanatlar Fakültesi
Sahne Sanatları Bölümü-Dramatik Yazarlık Anasanat Dalı Öğrencisi*

Beckett yazdığı metinlerde kendisinden önce yaşamış filozoflar ve edebiyatçıların bazı sözlerini değiştirerek de olsa kullanmıştır. Örneğin: “Aşksız İlişkiler” kitabında, Descartes’in “Düşünüyorum, o halde varım” belirlemesini, “Acı çekiyorum, o halde varım” biçiminde yeniden dile getirmiştir.

Beckett, modern romanda minimalist olarak nitelendirilmektedir. Bunun yanı sıra yaklaşımları mantıksaldır. Bu sebeple Descartes’in oluşturduğu 17. yüzyıl felsefesi doğrultusunda, 19. Yüzyılda belirginleşen mantıksal felsefe anlayışını Beckett’a yakıştırmak yanlış olmayacaktır. Ancak Beckett’ın acının varlığını olduğundan daha fazla betimliyor olması bu noktada felsefeden uzaklaştığını, felsefenin aslında 17. yüzyıl öncesinden kalma olan Varoluş tümevarımına bağlı teknolojik örgüden uzaklaşmış olduğunu düşünmek yanlış mı olur? Yoksa bu acı tasvirleri ve aktarımı aslında Teolojiye dönüş, Tanrıya sığınış olarak aktarmak mümkün müdür?

Beckett’ın mantıksallık ve teoloji arasında sıkışıp kalmış felsefi anlayışını, popüler kültürün kimlik çatışması içinde değerlendirirsek, belki de Descartes’in sunduğu “Varlık” karmaşasına yöneldiğini düşünmek daha mantıklı olacaktır. Zira 17. yüzyıl öncesi ve sonrasında gerçek hayatta varlığı sorgulamış olan Descartes’in “Düşünüyorum, o halde varım” önermesini “Acı çekiyorum, o halde varım” olarak değiştirmiş olması; bize Beckett’ın varlığı sorgulamayı bitirip, acı çekmenin varolmanın kaynağı olduğu düşüncesini benimsemiş olduğunu; bu bağlamda da Descartes gibi varlığın arayışını dile

getirmeye çalışarak, eserlerindeki gerçekliliği acıyla bağdaştırmasını ve Tanrının gücünü yani teolojik varlığı da eserlerinde sonu gelmez kara mizahla ortaya koymuş olduğu izlenimini kolaylıkla yaratabilmektedir.

Sonuç itibariyle Beckett'in içinde bulunduğu çağ ve doğup büyümüş olduğu sosyal yapı bunalımlarından (1906-1989 arasında İrlandalı olmak) çıkışın, varlığın ispatının acıyla dayanaklı olması gerçekliliği (Aşksız İlişkiler) ya da olmayanı beklemek,

olmayanı aramak gibi (Tanrı-Godot'yu Beklerken) bir takım arayışları itmiş olması ve çıkışı da bu anlamda "varlığı" ve "teolojiyi" sorgulayan ilk büyük filozofta bulması, bu açıdan olağandır.